

der arbejder for Verdensmarkedet og tager Kampen op under den frie Konkurrences Vilkaar uden Beskyttelse.

Det er jo en ret pompøs Titel, det foreliggende Lovforslag har: Støtte for dansk Erhvervsliv. Men jeg mener, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Vanggaard før bemærkede, at Statens Støtte betyder i Virkeligheden kun lidt her, det er selvfølgelig Erhvervene, der maa støtte og bære Staten, og Staten generer sig jo heller ikke i sine Krav til Erhvervene i saa Henseende, det er Erhvervene, der indtjener Midlerne, og det er Staten, der strør dem ud. Denne Udstrøning sker undertiden noget ujævnt. Det, Staten kan gøre, er i Virkeligheden kun dette: at lade være med at lægge Erhvervene for store Hindringer i Vejen, give dem fri Bane og rimelige og retfærdige Produktionsvilkaar. Jeg synes ikke, at den nuværende Regering og dens Partier forstaar dette, de har i alt Fald ikke hidtil vist det i Gerning. Regeringen tror bl. a., at naar den, som her, kommer stikkende med nogle Laan, og nogle Tilskud og naturligvis deraf flydende Kontrol og Tilsyn med Virksomhederne, har den ydet Støtte til dansk Erhvervslivs Trivsel.

Idet jeg ellers henholder mig til, hvad den ærede Ordfører for mit Parti har udtalt, vil jeg gøre en Bemærkning om Afsnit II, der omhandler Landbruget. Der har jo været reklameret meget med dette Afsnit baade i Trontalen og ved anden Lejlighed: ja, Landbruget skulde nok faa at se, hvordan den højtærede Erhvervsminister varmt tænkte paa at ville støtte dette Erhverv. Og saa viser det sig jo, at det kun er nogle Bestemmelser, der sigter til Aflastning af Arbejdsløsheden i Almindelighed. Men Landbruget har heller ikke bedt om noget Tilskud til Grundforbedringer paa en særlig Lov; Landbruget har Erfaring nok for, at saa snart Statsmaskineriet skal blandes ind, bliver Foretagender af den Art altid meget dyrere, end naar de gennemføres ved privat Initiativ, og derfor tror jeg heller ikke, der er nogen synderlig Værdi i den Femtedels Tilskud, som tilbydes. Landbrugerne har jo ogsaa, som det for Resten før er sagt, meget andet at tænke paa for Tiden end at lave store Grundforbedringsarbejder; det har de simpelt hen ikke Raad til, nu gælder det at undgaa Udgifterne. De Reserver, der maatte findes, er saa vist paakrævede til Dækning af Underskuddene, de Underskud i Landbruget, der vil vedvare, saa længe der ikke er gjort noget for at bringe Produktionsomkostningerne og Prisniveauet ned i Forhold til Produktpriserne efter Kronestigningen. Thi det er jo det, der er Problemet;

ikke det at trække over hundrede Millioner ud af Landets Kapital, dels ved Skat, dels ved Laan, for at give dem til nogle andre. Det vil jo kun hjælpe til at skabe yderligere Kapitalmangel i Landet. Statsministeren sagde nok, at Kapitalen blev jo her i Landet, men naar den er stykket ud i smaa Tokroner, er der ikke noget, der kan anvendes eller laanes til at sætte noget som helst i Gang for.

Eksportkreditens Forøgelse, som er foreslaaet, mener jeg kan være nyttig, og det er jo en Foranstaltning, som Staten heller ikke har tabt noget paa hidtil — jeg kan vel sige tværtimod. Jeg vil ogsaa sige, at derved, at Staten giver sine egne Debitorer, Statshusmændene, Henstand med Afdrag i to Aar, foregribes det ingenting, det er ikke det samme som ellers at gribe ind i almindelige Gældsforhold med Moratorier, der efter mit Skøn let kan svække Tilliden til Landbruget som Laantager, og det kan jo være farligt. Thi Landbruget har det jo desværre saadan, at det ikke kan nøjes med de faste Prioriteter; men ogsaa maa have yderligere Kredit. Men selvfølgelig kan Staten ligesom enhver Kreditor sige til sine Skyldnere: Jeg giver Afkald paa at modtage dine Afdrag de første to Aar. Jeg mener ikke, der indføres noget i og for sig daarligt Princip ved dette, men hele det Forslag, som det foreligger, ser jeg som Udtryk for den socialistiske Opfattelse af alt, hvad Staten kan sætte i Gang og ordne. Vi har i alt Fald ikke hidtil set noget om, at Regeringen ud fra disse Principper har kunnet udrette noget imod den Krise, den dog har ydet sit Bidrag til at fremkalde. Den privilegerede Stilling, Regeringen absolut vil opretholde for visse Organisationer, fører jo med sig, at alle dens Forslag og Bestræbelser er fuldkommen betydningsløse og værdiløse, baade for Erhvervenes Trivsel og for de arbejdsløse. Derfor maa det beklages, at vi i en saa alvorlig Situation som den, hvori vi befinder os, har en Regering, der enten ikke kan eller af Vælgerstemmehensyn ikke tør gøre sin simple Pligt i en Sag, hvor det drejer sig om hele Landets økonomiske Velfærd. Dette Lovforslag har efter mit Skøn ingen som helst nævneværdig Betydning for Landbrugserhvervet, der er kun tænkt paa Industriens; og den føler sig, som vi har hørt, ogsaa skuffet. Nej, jeg tror ikke, det forholder sig, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde. Jeg tror, at Landbruget og Forsvarssagen i Virkeligheden rangerer lige højt; de er paa Linie sammen